

Kỷ Niệm Đại Hội

2016 Houston TX. (56 năm BĐQ)

2015 Washington DC
(55 năm BĐQ)

2011 Wasinhton DC
(51 năm BĐQ)

2012 Houston TX.(52 năm BĐQ)

2014 California
(54 năm BĐQ)

Chủ Thuyết Khủng Bô Quốc Tế

Phạm Gia Đại

Thế kỷ 20 đánh dấu những bước tiến vượt bậc về khoa học của nhân loại trên Trái Đất, một hành tinh nhỏ bé của Thái Dương Hệ nằm trong Dải Ngân Hà. So với vũ trụ, quả địa cầu chỉ như một hạt cát trong bãi sa mạc mênh mông. Bộ mặt thế giới đã hoàn toàn biến đổi nhờ những phát minh, sáng chế, trong đó có điện khí hóa và sự ra đời của bánh xe, đã thăng hoa nền văn minh của nhân loại. Các đầu máy xe lửa và tàu biển chạy bằng than đá dần đi vào dĩ vãng. Những phi cơ phản lực vượt bức tường âm thanh đã biến mộng viễn du của con người trở thành hiện thực, nhanh chóng nối liền các châu đại lục, và người ta có thể ăn sáng tại Washington và chiều ăn tối tại Luân Đôn. Phi thuyền Apollo 11, với năng lượng nguyên tử, cùng phi hành đoàn Hoa Kỳ: Neil Amstrong, Buzz Aldrin, và Michael Collins, đã lần đầu tiên trong lịch sử loài người, bay từ Trái Đất lên thám hiểm Cung Trăng thành công mỹ mãn trong thập niên '60. Trong lĩnh vực y tế, tuổi thọ con người cũng tăng cao hơn nhờ có thêm thực phẩm dinh dưỡng, nhiều thuốc men, và những phát minh trong ngành y khoa đã đẩy lùi nhiều bệnh tật trước kia là nan y như bệnh lao phổi mỗi năm cướp đi sinh mạng của hàng triệu người. Thêm vào đó, với sự ra đời của máy điện toán computer và trang mạng trên Internet, tin tức được loan truyền nhanh chóng đi khắp nơi, và thế giới ngày nay đã như trong tầm tay, và các dân tộc gần gũi nhau hơn.

Thế nhưng cũng trong thế kỷ thứ 20, hai cuộc chiến tranh thế giới đã bùng nổ vào năm 1914 và 1939, gây ra bao nhiêu thảm họa cho nhân loại từ Âu sang Á. Sau khi Thế Chiến Thứ Nhất và Thứ Hai chấm dứt, những tưởng thế

giới sẽ được an bình, và loài người đã biết sợ chiến tranh. Ngược lại, một chủ thuyết cực kỳ nguy hiểm đã được khai sinh tại Nga, đã làm bùng phát những tranh đấu đầy bạo lực, máu lửa, chết chóc, đưa đến sự sụp đổ của triều đại Nga Hoàng và sự xuất hiện của chủ nghĩa cộng sản Bolshevik vào Tháng Mười năm 1917 – một chủ thuyết xã hội chủ nghĩa hoang tưởng xúi dục các thành phần vô sản và ít học như nông dân, công nhân, dùng bạo lực nổi lên giành lấy chính quyền. Nhưng khi các thành phần nòng cốt vô sản này cướp được chính quyền cũng chính là lúc họ nhận thức được kẻ chiến thắng lại là đảng cộng sản Nga Xô, và người dân Nga còn bị bần cùng hóa, nghèo nàn, thiếu thốn, hơn cả thời quân chủ chuyên chế. Điều đáng kinh ngạc là chủ thuyết hoang đường dối gạt này lại thành công như vết dầu loang từ Nga Xô, lan qua Đông Âu thuộc Nga sau Thế Chiến Thứ Hai, qua lục địa Trung Hoa năm 1949, đến Bắc Hàn và Cu Ba, và như cơn bệnh dịch lây lan xuống Việt Nam và Đông Dương năm 1945 mang nhãn hiệu chống thực dân Pháp của cộng sản Việt đội lốt Việt Minh.

Ngày nay, tuy thế giới không còn thế chiến, nhưng nhiều nhóm cực đoan đã nổi lên tại Á Châu và Trung Đông như Al Qaeda và Nhà Nước Hồi Giáo ISIS. Thực chất, đây chỉ là những nhóm khủng bố đặt bản doanh tại một số địa phương như Afganistan, Syria và Iraq, nhưng chưa có nhóm nào chiếm cứ được một quốc gia hay thành lập được một chính phủ. Thế giới đã từng bị rúng động vì khủng bố ISIS chặt đầu một con tin để đòi tiền chuộc, nhưng thế giới lại không hề tích cực lên án và không tìm cách tận diệt một chủ thuyết vô thần đã từng khủng bố còn tàn bạo hơn, tàn sát với máu lạnh, và mang tính diệt chủng tàn bạo hơn nhiều: Đó là chủ nghĩa cộng sản. Hai cuộc thế chiến trong thế kỷ 20 đã làm cho khoảng 100 triệu binh lính và thường dân của cả hai phe bị thương vong, nhưng từ khi cộng sản ra đời tại Nga năm 1917 cho đến ngày nay, một thống kê ước tính rằng trên 100 triệu người đã bị giết hại và thương vong tại các nước theo

chủ nghĩa này, còn nhiều hơn cả hai thế chiến gộp lại. Số lượng người bị giết hại nhiều nhất là dưới thời Stalin tại Nga và các nước Đông Âu chư hầu, thời Cách Mạng Văn Hóa của Mao Trạch Đông tại Hoa Lục, tại Bắc Hàn, Cu Ba, tại Việt Nam, Lào, và thời Khmer Đỏ Campuchia.

Điều nguy hại nhất của chủ thuyết cộng sản là khi nó xâm nhập vào được xứ sở nào, nó tìm cách tiêu diệt hết các tôn giáo, văn hóa dân tộc, nền tảng đạo đức và nhân bản, để buộc người dân phải tôn thờ chỉ một lãnh tụ đảng cộng sản của nó mà thôi. Đó là lý do mà hàng chục triệu người dân lương thiện đã bị sát hại, hàng chục triệu người phải vào lao tù khổ sai, và người dân còn lại, nếu không bị giết, không bị giam cầm trong các trại tập trung, thì trở thành nô lệ trong một xã hội đảo ngược. Bà Thủ Tướng Cộng Hòa Liên Bang Đức (CHLB) Angela Merkel đã từng nói: “Tôi lớn lên trong chủ nghĩa cộng sản Đông Đức và tôi hiểu rõ về họ: cộng sản là thứ chủ nghĩa gian trá nhất và man rợ nhất của nhân loại. Chủ nghĩa cộng sản là một vết nhơ của loài người và của thế giới văn minh.”

Cách đây đúng một năm, theo RPA và Thoibao.de, khi

cộng sản Việt Nam đưa gián điệp của họ qua Đức để bắt cóc Trịnh Xuân Thanh vào ngày 23-7-2017 theo chiến dịch thanh trừng nội bộ của họ, Cộng Hòa Czech (Tiệp Khắc cũ) đã hợp tác với CHLB Đức để đưa ra ánh sáng các chứng tích về cuộc bắt cóc này mà phía CSVN vẫn chối bỏ. Tòa án liên bang Đức đang mở phiên xét xử kéo dài ba đến bốn tháng và kết thúc trong tháng 8-2018, nhưng ngay trong tháng 10 năm 2017, CHLB Đức đã phát lệnh truy nã tướng Đường Minh Hưng, Phó Tổng Cục Trưởng Tổng Cục An Ninh, Bộ Công An, và các tòng phạm. Đề cập đến vụ CSVN bắt cóc người giữa ban ngày ban mặt tại một quốc gia có chủ quyền là CHLB Đức, ông Lubomir Zaoralek, Chủ Tịch Ủy Ban Đối Ngoại Hạ Viện Cộng Hòa Czech nói rằng “Việt Cộng là tội phạm có tổ chức và trở thành mối đe dọa an ninh quốc gia hàng đầu”, và hoạt động gián điệp này có thể trải rộng từ Cộng Hòa Czech, qua CHLB Đức đến Ba Lan nữa.

Trở lại với hiện tình Việt Nam, trong tháng 6, hàng trăm ngàn người dân đã đổ xuống đường đồng loạt biểu tình vào ngày Chủ Nhật 10 tháng 6, và những Chủ Nhật kế tiếp, để cực lực phản đối và lên án dự luật của nhà nước cộng sản muốn nhượng đất 99 năm ba vùng trọng điểm của VN cho Tàu Cộng là Vân Đồn (Quảng Ninh), Bắc Vân Phong (Khánh Hòa), và Phú Quốc (Kiên Giang). Việt Nam đang trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng. Thù trong là đảng cộng sản tại Ba Đình, vệ tinh của Tàu Cộng, đang dâng đất biên cho giặc phương bắc; giặc ngoài là Trung Cộng đang thi hành âm mưu cực kỳ thâm độc là dùng người Việt (cộng sản Việt) để diệt người dân Việt, trong kế hoạch gặm nhấm dần, và biến VN thành một tỉnh lỵ của Hoa Lục. Đảng cộng sản trong nước hiện nay đã có nhiều tay chân thân Tàu một cách mù quáng như Võ Thị Thu Thủy, Phó Chủ Tịch UBND tỉnh Quảng Ninh đã từng tuyên bố: “Xin đừng vì vài cái đảo nhỏ ở Biển Đông mà làm mất đi tình hữu nghị láng giềng tốt đẹp giữa hai nước, bởi không có đảng cộng sản Trung Quốc chống lưng, đảng ta sẽ không tồn tại đến ngày hôm

nay.” Hoặc như Nguyễn Duy Chiền, Phó Chủ Tịch UB Biên Giới: “việc nước bạn Trung Quốc xâm phạm lãnh hải ta, rồi đâm tàu, cắt cáp... Thực chất vấn đề đó là cách hành xử của bố mẹ dạy con mình, yêu cho roi cho vọt, vậy sao phải bất bình?”

Nhìn vào lá cờ của Tàu Cộng, ngôi sao lớn là Trung Cộng, bốn ngôi sao nhỏ chạy vòng bên cạnh là tượng trưng cho bốn sắc dân bây giờ đang bị đồng hóa và diệt chủng: Mãn, Hồi, Mông, Tạng. Triều đại Mãn Thanh đã từng hùng cứ nước Tàu và đô hộ dân tộc Hán trong ba thế kỷ từ thế kỷ 17 đến đầu thế kỷ 20, đã từng xua quân qua xâm lấn nước Đại Việt, và đã bị anh hùng Tây Sơn Hoàng Đế Quang Trung Nguyễn Huệ xuất quân thần tốc ra Bắc Hà, đánh cho quân Thanh tan tác không còn manh giáp tại Gò Đống Đa và vào giải phóng Thăng Long Thành mừng 5 Tết Kỷ Dậu. Người Hồi Duy Ngô Nhĩ trên vùng Tân Cương, là ngôi sao thứ hai trên lá cờ đang bị đồng hóa chung số phận với dân Mãn Thanh. Người Mông Cổ (trong vùng Nội Mông ngày nay) một thời đế quốc hùng vĩ vó ngựa chinh phục từ Á sang Âu trong thế kỷ thứ 13 chưa từng thất bại lần nào, từng ba lần đem quân sang lăm le thôn tính nước ta trong suốt ba thập niên từ năm 1258 đến 1288, nhưng lần nào cũng bị triều đại đời nhà Trần với Hội Nghị Diên Hồng và danh tướng Hưng Đạo Đại Vương đánh cho tan tác, hồn phi phách lạc; giờ đây cũng cam phận làm ngôi sao thứ ba. Tây Tạng là ngôi sao thứ tư, một dân tộc hiền hòa, trọng đạo Phật, cũng không thoát khỏi nanh vuốt của Tàu Cộng thời Mao Trạch Đông. Hàng trăm nhà sư và người dân đã tự thiêu phản đối chế độ đàn áp quá hà khắc của Trung Cộng, nhưng vẫn không mấy may lung lay được Bắc Kinh. Các chùa chiền lần lượt bị phá sập, các nhà sư bị bắt vào trại giam lao cải, thanh niên bị đưa đi các vùng xa xôi lưu đày, Hoa Lục với nạn nhân mãi được dịp tràn qua đây rầy Tây Tạng trong chiến dịch lấy đàn bà phụ nữ Tây Tạng để đồng hóa và diệt chủng.

Nhìn về quê hương Việt Nam, dù là dự luật nhượng đất

trong 99 năm đã được Ba Đình âm mưu tương kế tựu kế giả bộ trì hoãn - vì bị làn sóng biểu tình phản đối chưa bao giờ lên cao như vậy (trong 43 năm qua kể từ khi cộng sản Bắc Việt chiếm được miền Nam) của người dân từ bắc xuống nam - đến tháng 10 khi quốc hội bù nhìn của họ nhóm họp để xem xét và thông qua, vẫn không qua mắt được người dân trong nước và các cộng đồng hải ngoại. Theo một nguồn tin trong nước, đảng cộng sản đã điều động các lực lượng quân đội và xe tăng về các thành phố, chưa kể các lực lượng cảnh sát cơ động và công an nổi chìm tại địa phương đã có sẵn. Thế giới đang lo ngại một Thiên An Môn sẽ diễn ra tại VN vào tháng 10-2018 khi quốc hội bù nhìn nhóm họp lại và thông qua dự luật nhượng ba đặc khu kinh tế này cho ngoại bang. Trong nước, hàng ngàn người dân yêu nước đã bị đánh đập ngay tại khu vực biểu tình, hay khi bị giải về đồn cảnh sát công an. Hàng ngàn người bị giam giữ trái phép và tùy tiện của cảnh sát công an - công cụ trấn áp của chế độ, của nhà nước cộng sản. Cảnh sát công an địa phương, đang luồn lách vào dân để truy tìm, lùng bắt những người tổ chức nhằm ngăn chặn các cuộc biểu tình có thể diễn ra trên quy mô lớn trong tương lai.

Tuy nhiên “mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”, và “ý dân là ý Trời”. Trong lịch sử loài người, chưa có một chế độ, một chủ thuyết nào, một đế quốc nào, đi ngược với lòng dân mà có thể tồn tại mãi bằng bạo lực. Lịch sử chứng minh rằng nó sẽ bị lật đổ hay tự hủy diệt./.

“Chủ nghĩa tư bản không chia đều sự thịnh vượng, nhưng Chủ nghĩa xã hội lại chia đều sự nghèo khổ.”

Winston Churchill.

www.bietdongquan.org

Lòng Yêu Nước

Hoàng Đức

Mấy tuần qua, đồng bào quốc nội cũng như hải ngoại đều xôn xao lo lắng cả ruột, sôi sục căm hờn vì hai cái dự luật mắc dịch của bè lũ Việt Cộng bán nước: Luật An Ninh Mạng và Luật Đặc Khu Kinh Tế.

Chữ nghĩa của Việt cộng thật là khổ cái mớ đời! Chữ “Internet” của người ta, xem như là một từ ngữ có tính cách chuyên môn, kỹ thuật, khoa học, thì cứ dùng y chang như vậy đi, ai mà chẳng hiểu. Không biết điên cha chi mà dịch là “Mạng” để người ta có thể hiểu nhầm là sinh mạng của con người. Sao không dùng chữ “Võng” cho lãng mạn, cho tình tứ như trong ca dao:

Hôm qua anh đến chơi nhà
Thấy Mẹ nằm võng, thấy Cha nằm giường
Thấy Em nằm đất anh thương
Anh ra kẻ chợ, đóng giường tám thang
Bốn góc thì anh thếp vàng
Bốn chân thếp bạc, tám thang chạm rồng

Tôi loạn bần như thế này, rằng thì là: Chắc hẳn mấy tên trong bộ Chính Trị đảng Cộng sản Việt Nam muốn mập mờ đánh lận con đen nên dùng chữ: “An Ninh Mạng” để người ta có thể hiểu nhầm là cái luật này vốn đặt ra để lo cho mạng sống của con người, cho sự an toàn, cho an ninh của người dân. Tuy vậy mà cũng chẳng đánh lừa được ai vì những ai “quen biết” với Internet đều thừa biết là Luật An Ninh Mạng Trung Cộng giống y chang Luật An Ninh Mạng Việt Nam, giống như anh em song sinh, có nghĩa là “bắt các Dịch vụ xã hội đưa “Mây” (iCloud) về tận Tàu Quốc để cho họ kiểm

soát.” (Trích thư của Thuy Trang Nguyen)

Tuy nhiên Luật này cũng chỉ như gãi ngứa dân chơi Internet vì Thuy Trang Nguyen vừa tung ra trên Internet một ngôn đòn chí tử, nghĩa là thọc trúng tử huyệt, hạ gục Luật An Ninh Mạng của Việt Nam.

Đây, Thuy Trang Nguyen, không biết là Ông, hay bà, hay Cô, Cậu nào đó, đã “post” như thế này:

Cách vượt rào Luật An ninh Mạng dễ như ăn cháo vịt:

Nếu bạn đang ở Việt Nam mà sử dụng các dịch vụ như Gmail, Facebook mà từ đầu đã đăng ký nơi cư ngụ (ở VN) thì các tài khoản đó sẽ gặp nguy hiểm khi LANMVN đi vào hoạt động.

Thùy Trang khuyên các bạn ở VN là hãy lập tài khoản mới về Gmail, FB (nhờ người bên Mỹ lập giúp) và luôn nhớ để nơi cư ngụ nằm ngoài nước VN”

Nếu đúng như Thuy Trang Nguyen đã mách bảo thì LANMVN rốt cục chẳng là cái thá gì, thật là vô tích sự, đang còn trong trứng nước đã vội ngấm cù đeo. Thôi thì chẳng thèm bàn đến cái luật Cóc chết này làm gì cho hao mực tốn giấy, cho mất công, tốn thì giờ.

Nhưng cái dự luật mà tôi nghĩ chắc chắn sẽ trở thành luật, cái Luật về Đặc Khu hay chính xác hơn là Đặc Khu Kinh Tế mà Quốc Hội bù nhìn Việt Cộng sắp bấm nút thông qua vào tháng Mười tới đây, mới là chuyện đáng bàn đến vì với cái Luật này thì đất nước ta sẽ bị bán đứng cho Tàu Cộng hay dần dần sẽ mất vào tay bọn Chệt cộng sản. Tội nó, mấy thằng chóp bu của đảng Cộng sản Việt đã nhượng bộ dân, đã sợ dân: Thay vì cho thuê đất 99 năm thì bây giờ tụt xuống 70 năm để cho hợp hiến.

Thay vì bấm nút thông qua thành Luật vào ngày 15 tháng 6, bây giờ dời lại vào tháng 10. Tôi nghĩ bọn nó vốn “độc tài đảng trị” nên chỉ nhượng bộ như vậy là tối đa rồi. Thế nào dự luật này cũng được con mụ nặc nô Kim Ngân và đồng bọn bấm nút thông qua thành Luật. Nội cái tên Kim Ngân không thôi cũng đã thấy con mụ này ham tiền rồi. Kim Ngân

là vàng bạc vậy thì chỉ xì ra cho mục một đồng đô la là tha hồ mà mục cho bấm nút. Trên người mục có nhiều nút để bấm lắm! Buồn cười nhất là bọn bán nước Việt cộng, hôm thì xoén xoét chưởi Mỹ, nhưng trong lòng thì thèm Mỹ lắm. Thay vì cho thuê đất 100 năm cho trọn một kiếp người thì tại nó chọn con số 99 là con số thịnh hành trên thương trường Mỹ. Giá bán các hàng hóa của Mỹ không bao giờ là một con số tròn vo mà bao giờ cũng kèm thêm 99 xu. It khi thấy \$3.00 hay \$5.00 mà chỉ thấy \$2.99 hay \$4.99. Vậy thì cho Tàu thuê đất 99 năm cho giống Mỹ, còn lại 1 năm để dành làm vốn cho cụ Cáo dưới suối vàng. Toàn dân Việt Nam, trừ cái lũ Việt Cộng rắp ranh bán nước, đang căm hờn, đang đau xót trong viễn ảnh mất nước. Đã có hàng trăm ngàn dân Việt xuống đường trong những ngày qua để phản đối bọn tà quyền mang đất của quê hương dâng cho giặc Tàu. Toàn dân Việt Nam đang sôi sục căm hờn và lo sợ cho tương lai nước mất nhà tan vào tay lũ bạo quyền ngang ngược xâm lăng đất nước ta, giang sơn gấm vóc của con cháu Rồng Tiên. Than ôi! Ô hô ai tai!

Tôi, tuổi già sức yếu, chẳng làm được gì cho quê hương dân tộc, đành chỉ biết ngậm ngùi thương xót quê hương đang chênh vênh trên giòng lịch sử không biết sẽ đánh mất tên lúc nào. Tôi biết tôi bị quan vì lòng yêu nước trong tôi đang nổi dậy như triều dâng. Tâm trạng của tôi bây giờ, lúc biết tin lũ tà quyền Việt cộng sắp ban hành luật Đặc Khu trị giá 99 xu cũng giống như lúc tôi đứng trên bao lơn cư xá Thanh Đa, nhìn về cầu Bình Triệu: Một đoàn xe “molotova” chuyên chở lũ người chiến thắng bất ngờ, phơ phất ngọn cờ máu, tiến vào thành phố Saigon. Lòng tôi nao nao buồn thương lẫn lộn. Tôi không đủ chữ nghĩa để mô tả tâm trạng của tôi lúc bấy giờ, nhưng tôi biết tôi đang buồn và giận. Buồn vì đất nước suy vong và giận lũ người tham tàn xâm chiếm quê hương tôi. Vâng, họ cũng là con cháu Tiên Rồng nhưng họ đã viết lại những trang sử oai hùng của dân tộc theo đường hướng duy vật biện chứng. Họ chối bỏ những chiến công

hiển hách của tiên nhân, họ noi gương ông già Hồ kiều ngạo, xuẩn ngốc dám đối thoại trực diện với bức tượng của Hưng Đạo Vương Trần Quốc Tuấn, xưng hô bác bác, tôi tôi. Trong lịch sử Việt Nam, chưa có kẻ gian hùng nào dám gọi Hưng Đạo Vương bằng Bác và tự xưng tôi để so sánh chiến công gìn giữ quê hương chống ngoại xâm của Ngài với công “giữ nước, dựng nước” của hắn ta như tên già lếu láo chối bỏ nguồn cội mang không biết bao nhiêu tên họ giả vì sợ người đời phi nhô nguyên rửa tổ tiên của hắn ta. Rất tiếc tôi không ghi nhớ được những lời lẽ ngông cuồng xác xược của tên tiểu nhân đặc chí này, nhưng tôi biết hắn ta đã từng hồn láo trước anh linh của anh hùng dân tộc. Họ, bọn Việt cộng, từ miền Bắc đất nước tôi tiến vào Nam, chà đạp quê hương tôi, một quê hương Việt Nam không chấp nhận bọn người cộng sản vô thần. Tôi nghẹn ngào, tôi uất ức đứng nhìn những kẻ chiến thắng đang nghênh ngang trên cầu Bình Triệu, một sáng mùa Xuân, cây cỏ lá hoa u sầu, héo úa vì vận nước điêu linh. Chưa bao giờ tôi thấy trong tôi dâng lên một thứ tình cảm khác thường như buổi sáng mùa Xuân năm đó, mà chiêm nghiệm ra mới biết đây là lòng yêu nước. Bỗng dưng tôi nhớ đến một đoạn văn trong cuốn “*Tâm hồn cao thượng*” do Hà Mai Anh dịch ra từ nguyên tác cuốn “*Grands coeurs*” của nhà văn Ý Đại Lợi, Edmondo De Amicis mô tả đại khái lòng yêu nước như khi ta đi du lịch xứ xa về, một sáng đứng tựa bao lon tàu, nhìn thấy quê hương đang dần dần hiện ra trong tầm mắt và bỗng dưng ta thấy ngọn trào lòng dâng lên, đây là lòng yêu nước. Cho đến thời điểm đó, tôi chưa bao giờ rời khỏi quê hương nên chưa bao giờ được đứng trên bao lon một con tàu để nhìn ngắm quê hương khi tàu dần dần cập bến, nên tôi đã nghĩ rằng chắc chẳng bao giờ tôi cảm nhận được lòng yêu quê hương, chẳng bao giờ được thấy tâm hồn xao xuyên, dạt dào lòng ái quốc như văn hào De Amicis mô tả. Thế mà sáng ngày Ba mươi tháng Tư năm đó, tôi đã băng khuâng, ray rứt nỗi niềm thương mến quê hương. Cậu bé trong “*Tâm hồn cao thượng*” thấy ngọn

trào lòng dâng lên khi trở về với quê hương, còn tâm trạng tôi hôm đó là nỗi buồn vì đánh mất quê hương. Cũng cùng là lòng yêu nước nhưng thể hiện dưới hai hình thái khác nhau. Tôi không chủ quan nhưng tôi nghĩ người ta không yêu một cái gì hiện có trong tay bằng người ta yêu một cái gì vừa đánh mất nên tôi nghĩ tôi yêu quê hương tôi hơn cậu bé An Di, một tâm hồn thiếu niên cao thượng.

Vâng, tôi đã mất quê hương, dù tôi đang sống trên quê hương tôi. Tôi đã sống trên quê hương mười năm ròng rã trong uất nghẹn, trong u sầu nuối tiếc những ngày tháng thanh thang trên đất Mẹ. Tôi đã mất quê hương vào tay lũ Việt Cộng gian manh, lúc lìa xa đất Mẹ, tìm hai chữ Tự Do. Và giờ đây, tôi sắp mất quê hương một lần nữa vào tay lũ Tàu Ô đã một thời đói khát, hình hài dơ bẩn, lang thang vất vưởng trên quê hương tôi được mô tả trong bài hát thời xa xưa, sau Thế Chiến thứ Hai mà tôi còn nhớ như in trong tâm khảm:

“Đoàn quân Tàu Ô đi, sao mà gớm thê, đem ghẻ hờm sang lây cho người Việt Nam...”

Tôi đã mất quê hương nên đôi lúc tôi cạn nghĩ rằng Việt Nam bây giờ không phải là quê hương của tôi. Tôi còn nhớ đạo quân đội Tàu Cộng vượt biên giới phía Bắc Việt Nam sang dạy cho nước đàn em một “bài học lễ độ” khi đàn lòng quên câu nói xu nịnh điệu đóm của ông già chẳng biết họ Nguyễn hay họ Hồ ví hai nước Tàu và Việt Nam tình nghĩa khắng khít tựa môi và răng, phản ứng bộc phát của tôi lúc bấy giờ là một sự hả hê sung sướng vì mấy thằng đàn em Việt cộng đang bị mấy ông anh Tàu cộng trừng trị vì dám khinh nhờn, lờn mặt đàn anh. Răng cắn môi cho chảy máu tùm lum! Đáng kiếp! Chẳng ai thương! Phản ứng tình cảm này suy nghĩ lại, tuy nhuộm màu ích kỷ, “thù hận cá nhân”, nhưng đã nói lên phần nào nỗi đau và niềm uất hận của một người mất nước, khi thấy bọn chủ mới của đất nước mình đang trong cơn nguy khốn, mà quên rằng dù sao thì đất nước này cũng thuộc giang sơn của Con Rồng Cháu Tiên.

Vừa mới đây, khi đội bóng tròn của Việt Cộng vào được chung kết của một giải Bóng tròn Á Châu, dân Việt cộng trong nước đã nồng nhiệt, điên cuồng hoan hô và huênh hoang ngợi ca các cầu thủ của chúng và không quên liên kết thành quả này với xú hồn của tên Hồ Chí Minh. Tôi nghe mà tức ứa gan! Tôi chẳng có một mảy may hãnh diện, một “gờ ram” kiêu hãnh của dân tộc vì tôi nghĩ tôi là người Việt Nam nhưng không phải là đồng bào của lũ Cộng nô mà tôi là một phó thường dân của Việt Nam Cộng Hòa. Trước đây, lúc đội bóng tròn của Việt Nam Cộng Hòa chiếm chức vô địch giải Merdeka, tôi hãnh diện và sung sướng bao nhiêu, thì bây giờ đội bóng tròn Việt Cộng thảm bại trong trận chung kết, tôi dửng dưng và hả hê bấy nhiêu. Ai chê tôi mất gốc, chê tôi thù vặt, cứ việc chê, tôi không “ke”. Tôi mất nước rồi, tôi mất nước như thế đó! Đội bóng tròn đó của tên già Hồ, chứ đâu phải của quê hương tôi mà tôi phải mừng vui và tung hô tên của lão ta trên cầu trường. Tôi tự biết tôi không vong bản là quá đủ rồi cho một kẻ mất quê hương như tôi.

Và không biết lần này tôi có mất nước vào tay lũ Tàu ô nữa không đây. Tôi yêu nước, tôi yêu một cách tiêu cực nên tôi vui đầu vào sử sách để tìm lại những chiến công hiển hách của tiền nhân ta anh dũng chiến thắng lũ giặc Tàu trong hơn bốn ngàn năm văn hiến và kiên cường chống ngoại xâm. Tôi đang sống trong quá khứ huy hoàng của Lịch sử nước Việt Nam với 14 lần chiến thắng quân Tàu trong nhiều triều đại lừng danh của chúng. Tôi xin tóm lược những trang sử oai hùng của dân tộc ta để chúng ta cùng sống trong hào quang chiến thắng bọn giặc Tàu:

Lần thứ nhất: Năm 1218 TTL, Phù Đổng Thiên Vương cỡi ngựa sắt đánh đuổi giặc Ân.

Lần thứ 2: Năm 214 TTL, An Dương Vương đại thắng quân Tàu đời nhà Tần.

Lần thứ 3: Năm 181 TTL, Tướng nhà Hán là Chu Tảo đem quân sang đánh nước Nam Việt, phải tháo chạy về Tàu vì không chịu nổi phong thổ của nước ta. Hồn thiêng sông

núi đã đánh đuổi giặc Tàu giúp dân tộc.

Lần thứ 4: Năm 40, Hai bà Trưng,(Trưng Trắc và Trưng Nhị) đánh thắng Thái thú Tô Định rạng danh Trưng Nữ Vương.

Lần thứ 5: Năm 511, Lý Nam Đế chiến thắng quân Tàu thời nhà Lương.

Lần thứ 6: Năm 938, Ngô Quyền đại thắng quân Nam Hán trên Bạch Đằng Giang.

Lần thứ 7: Năm 981, Lê Đại Hành chiến thắng quân nhà Tống tại Ai Chi Lăng.

Lần thứ 8: Năm 1076, vua nhà Tống sai đại tướng Quách Quỳ và Triệu Tiết kéo 30 vạn quân sang xâm lăng nước ta bị Lý Thường Kiệt đánh cho manh giáp không còn trên sông Như Nguyệt. Chiến công hiển hách này đã được Yên Tử Cư sĩ, Trần Đại Sỹ tường thuật trong bộ truyện tiểu thuyết lịch sử: “Nam Quốc Sơn Hà”

Lần thứ 9: Năm 1258, vó ngựa quân Mông Cổ một thời oanh liệt chinh phạt từ Âu sang Á chiếm nước Tàu lập nên nhà Nguyên Mông, đem quân sang xâm chiếm nước ta bị Trần Thủ Độ đánh tan trong trận Đông Đô Đầu. Xem tường thuật trong “Nam Quốc Sơn Hà”, tiểu thuyết lịch sử của Trần Đại Sỹ.

Lần thứ 10: Năm 1284, Hốt Tất Liệt, hậu duệ của Thành Cát Tư Hãn, vua sáng lập nhà Nguyên Mông, sai Thái tử Thoát Hoan cùng hai mãnh tướng Toa Đô, Ô Mã Nhi đem 50 vạn hùng binh, những tướng sang thôn tính nước ta, nhưng bị Trần Quang Khải đánh tan tại Bến Chương Dương, chiếm lại thành Thăng Long. Hưng Đạo Vương đánh qua Tây Kết giết Toa Đô rồi đánh lên Bắc Giang đuổi Thoát Hoan trốn trong ống đồng, chạy tóe khỏi về Tàu trong trận Vạn Kiếp. Quân Nguyên chết như rạ.

Lần thứ 11: Năm 1287, Thoát Hoan lại kéo 50 vạn tinh binh sang xâm chiếm nước ta lần thứ ba, phục thù 2 trận thảm bại trước đó. Trần Khánh Dư đánh chìm đoàn thuyền vận lương của Tàu tại bến Vân Đồn. Vân Đồn có thể trở

thành đặc khu do tụi Việt cộng bán cho Tàu. Vân Đồn thuộc tỉnh Quảng Ninh, dân số tính đến năm 2003 là 39.157 người, diện tích 551 km². Chiến thắng Vân Đồn ít người biết đến do danh tướng Trần Khánh Dư, con nuôi của vua Trần Thánh Tông đã đánh chìm đoàn thuyền chở 170.000 thạch lương thực của Tàu. Chiến thắng này cũng là khởi điểm của chiến thắng Bạch Đằng Giang nơi Hưng Đạo Đại Vương nhận chìm đại quân Nguyên, khiến 100 năm sau già trẻ lớn bé dân Tàu tại Quảng Đông nghe đến tên Ngải đều khiếp đảm kinh hồn.

Lần thứ 12: Năm 1428, Anh hùng áo vải Lam Sơn, Lê Lợi, khởi nghĩa cùng nghĩa quân, đánh đuổi quân nhà Minh ra khỏi đất nước, chém đầu đại tướng Liễu Thăng của Tàu, lập nên triều đại nhà Lê xưng hiệu Lê Thái Tổ. Công thần Nguyễn Trãi rạng ngời sự nghiệp với “Bình Ngô Đại Cáo”.

Lần thứ 13: Năm 1789 (cũng là năm Cách Mạng Pháp thành công), Vua nhà Mãn Thanh sai Tôn Sĩ Nghị đem 30 vạn hùng binh sang chiếm Thăng Long, bị Vua Quang Trung, Nguyễn Huệ đánh cho manh giáp không còn tại chiến trận Hạ Hồi, Ngọc Hồi và Đống Đa, chiến thắng lừng danh trong lịch sử chống giặc Tàu. Vua Quang Trung đem quân rầm rộ tiến vào Thăng Long, Tôn Sĩ Nghị không kịp mặc áo giáp, bỏ cả ấn tín thoát chạy về Tàu.

Lần thứ 14: Năm 1979, bọn bành trướng Bắc Kinh đem đại quân, thiết giáp xa, trọng pháo... vượt qua biên giới Lạng Sơn dạy một bài học lễ độ cho tà quyền Hà Nội rồi lục tục kéo về Tàu.

(Tài liệu Lịch sử thân góp được trên Internet)

Trên đây là lược sử những chiến công hiển hách của các bậc tiền nhân đánh đuổi giặc Tàu, trong chiều dài lịch sử nước Ta.

Hy vọng rằng sẽ không có một tấc đất nào của giang sơn gấm vóc Việt Nam lọt vào tay giặc Tàu xâm lược.

Mong lắm thay!